Psychologia zaufania i antropomorfizacji w relacji człowiek-AI w kontekście książki Raising AI Chiraga Shaha

AUTOR

Fundacja Dobre Państwo

STRESZCZENIE / ABSTRACT

Artykuł analizuje paradoks zaufania człowieka do systemów AI, które mimo braku świadomości i intencjonalności, wykazują cechy ludzkiej komunikacji. Autor wyjaśnia zjawisko antropomorfizacji nie jako błąd poznawczy, lecz jako wynik działania ewolucyjnych mechanizmów interpretacyjnych. Przywołując model Epleya, Waytza i Cacioppo, tekst wskazuje na trzy czynniki napędzające ten proces: dostępność wiedzy antropocentrycznej, potrzebę rozumienia otoczenia oraz dążenie do afiliacji społecznej. Kluczowym zagrożeniem jest stopniowe przenoszenie uprawnień decyzyjnych i emocjonalnych na algorytmy, co wynika z tzw. postawy intencjonalnej – poznawczego skrótu ułatwiającego organizację doświadczeń w interakcji ze złożonymi systemami technologicznymi.

Why do people tend to attribute human characteristics to artificial intelligence and trust it despite the system's lack of consciousness?

Artykuł analizuje psychologiczne i ewolucyjne mechanizmy, które sprawiają, że ludzie mają tendencję do antropomorfizacji sztucznej inteligencji i nadmiernego ufania jej sugestiom. Autor stawia tezę, że u podstaw tego zjawiska leży głęboka asymetria między funkcjonalną płynnością komunikacyjną maszyn a ich rzeczywistym statusem ontologicznym – AI potrafi perfekcyjnie naśladować ludzkie wzorce językowe i empatyczne, nie posiadając przy tym świadomości ani intencjonalności. Tekst ostrzega przed pułapką 'poznawczego odciążenia', gdzie wygoda korzystania z gotowych rozwiązań prowadzi do erozji krytycznego myślenia i utraty sprawczości. Kluczowym

wnioskiem jest postulat świadomej kalibracji zaufania: zamiast bezkrytycznej akceptacji lub całkowitego odrzucenia, użytkownik powinien oddzielić sprawność retoryczną systemu od jego rzeczywistej wartości epistemicznej i moralnej odpowiedzialności. W obliczu technologii, która staje się 'stochastyczną papugą' o wysokim stopniu perswazyjności, jedynym zabezpieczeniem pozostaje rygorystyczne rozróżnienie między wsparciem informacyjnym a ludzkim osądem.

SŁOWA KLUCZOWE

antropomorfizacja AI | zaufanie do technologii | Raising AI Chiraga Shah | postawa intencjonalna | efekt ELIZY | płynność przetwarzania informacji | kalibracja zaufania | odciążenie poznawcze | teoria obciążenia poznawczego | autorytet algorytmiczny | Computers Are Social Actors | błędy pominięcia i działania | mądrość praktyczna w AI | asymetria jakości ekspresji i poznania

Ewolucyjne i psychologiczne źródła antropomorfizacji AI

Dlaczego człowiek wierzy maszynie? Psychologia antropomorfizacji, autorytetu algorytmicznego i poznawczej zależności od sztucznej inteligencji

Jednym z najbardziej osobliwych paradoksów współczesnej cywilizacji technologicznej jest gotowość człowieka do obdarzania zaufaniem systemów, których rzeczywistych mechanizmów działania zazwyczaj nie rozumie, a których zdolności poznawcze nierzadko ocenia na podstawie powierzchownych cech komunikacji. Rozwój sztucznej inteligencji generatywnej doprowadził do sytuacji historycznie wyjątkowej: człowiek może prowadzić rozbudowaną, pozornie partnerską rozmowę z systemem obliczeniowym, który formułuje argumenty, interpretuje emocje, proponuje rozwiązania i dostosowuje wypowiedzi do indywidualnych oczekiwań użytkownika. Sam fakt takiego zachowania nie stanowi jednak dowodu posiadania świadomości, intencjonalności czy moralnej podmiotowości. Powstaje rozdźwięk pomiędzy społeczną formą interakcji a ontologicznym statusem jej uczestników. Człowiek wykorzystuje mechanizmy poznawcze ukształtowane w toku ewolucji i socjalizacji do rozpoznawania innych ludzi, podczas gdy system generuje komunikaty posiadające wiele zewnętrznych cech ludzkiej wypowiedzi. Zestawienie tych

dwóch procesów prowadzi do przypisywania technologii właściwości, których obecności nie potwierdzono za pomocą niezależnych metod naukowych. Niebezpieczeństwo nie polega przy tym wyłącznie na antropomorfizowaniu maszyn.

Obejmuje ono również stopniowe przenoszenie na nie uprawnień poznawczych, emocjonalnych i decyzyjnych, które dotychczas pozostawały związane z osobistym doświadczeniem, odpowiedzialnością zawodową i społecznym uzasadnianiem sądów. Psychologia społeczna dysponuje aparatem pojęciowym pozwalającym wyjaśnić, dlaczego zjawisko to nie jest jedynie przejawem łatwowierności czy braku wykształcenia technicznego. Człowiek interpretuje otoczenie za pomocą schematów poznawczych, które umożliwiają szybkie rozpoznawanie potencjalnych partnerów, zagrożeń, intencji i relacji przyczynowych. W świecie społecznym zdolność przewidywania zachowań innych posiada istotną wartość adaptacyjną – pozwala na współpracę, unikanie konfliktów, uczenie się przez obserwację oraz budowanie trwałych więzi. Procesy te wymagają przypisywania obserwowanym podmiotom względnie stabilnych celów, przekonań i stanów emocjonalnych. Współczesna sztuczna inteligencja uruchamia podobne mechanizmy interpretacyjne, ponieważ jej zachowania są często prezentowane w formie wypowiedzi językowych, gestów, głosu lub sekwencji reakcji przypominających ludzką komunikację. Skłonność do antropomorfizacji nie oznacza zatem braku krytycyzmu; może być raczej rezultatem użycia sprawnego instrumentarium poznawczego w środowisku, do którego nie zostało ono pierwotnie dostosowane.

Nicholas Epley, Adam Waytz i John T. Cacioppo w pracy z 2007 roku pt. **On Seeing Human: A Three-Factor Theory of Anthropomorphism** zaproponowali model wyjaśniający przypisywanie cech ludzkich obiektom i podmiotom niebędącym ludźmi. Wyróżnili trzy podstawowe czynniki: dostępność wiedzy antropocentrycznej, motywację do skutecznego rozumienia otoczenia oraz potrzebę afiliacji społecznej. Pierwszy mechanizm polega na wykorzystywaniu znanych człowiekowi schematów interpretowania zachowań ludzkich podczas wyjaśniania aktywności innych obiektów. Drugi wiąże się z dążeniem do zwiększenia przewidywalności środowiska, szczególnie gdy zachowanie systemu pozostaje złożone i trudne do wyjaśnienia.

Trzeci czynnik odzwierciedla potrzebę kontaktu społecznego, której niezaspokojenie może zwiększać skłonność do dostrzegania właściwości osobowych poza światem relacji międzyludzkich. Teoria ta nie zakłada, że każdy człowiek antropomorfizuje wszystkie systemy w jednakowym stopniu. Przeciwnie – wyjaśnia zróżnicowanie reakcji zależne od sytuacji, indywidualnych potrzeb, właściwości obiektu i kontekstu kulturowego.

Znaczenie tego modelu dla badań nad AI polega na tym, że pozwala rozpatrywać antropomorfizację jako proces posiadający określone determinanty psychologiczne, a nie wyłącznie jako błąd wynikający z niedostatku wiedzy. Szczególnie interesująca okazuje się zależność między nieprzewidywalnością zachowania systemu a intensywnością przypisywania mu cech osobowych.

Postawa intencjonalna jako poznawczy skrót w interpretacji AI

Obserwując prostą maszynę wykonującą powtarzalne czynności, człowiek zazwyczaj nie buduje rozbudowanych hipotez na temat jej intencji. Jeśli jednak urządzenie reaguje na zmieniający się kontekst, modyfikuje sposób komunikacji, formułuje nieoczekiwane propozycje lub pozornie dostrzega emocjonalny ładunek wypowiedzi, użytkownik zaczyna wyjaśniać jego zachowanie kategoriami rozumienia, zamiaru bądź charakteru. W świetle teorii trzech czynników kluczowa staje się wówczas motywacja do skutecznego objaśniania działania systemu. Przypisanie mu intencji staje się poznawczo wygodnym sposobem organizowania doświadczenia, nawet jeśli nie odpowiada to zweryfikowanemu mechanizmowi generowania odpowiedzi. Człowiek mówi wtedy, że system czegoś chce, czegoś nie lubi, próbuje go przekonać lub świadomie unika konkretnego tematu.

Takie sformułowania mogą służyć jako użyteczne skróty językowe, o ile użytkownik nie utożsamia funkcjonalnego opisu zachowania z dowodem istnienia rzeczywistego życia psychicznego. Zagadnienie to koresponduje z koncepcją postawy intencjonalnej (**intentional stance**) rozwijaną przez Daniela Dennetta. Według niego zachowanie złożonych systemów można w określonych warunkach przewidywać, traktując je tak, jakby posiadały przekonania, pragnienia i racjonalnie wybierane cele. Strategia ta nie musi wiązać się z ontologicznym twierdzeniem, że analizowany obiekt rzeczywiście doświadcza przypisywanych mu stanów mentalnych; jest raczej sposobem modelowania zachowania na poziomie abstrakcji, który bywa bardziej praktyczny niż szczegółowe odtwarzanie procesów fizycznych czy obliczeniowych.

W przypadku AI rozróżnienie to jest kluczowe. Użytkownik może skutecznie komunikować się z systemem za pomocą poleceń sugerujących działanie celowe i jednocześnie zachować świadomość, że status jego intencjonalności nie został naukowo rozstrzygnięty. Problem pojawia się w momencie, gdy użyteczna strategia interpretacyjna zaczyna zastępować krytyczną ocenę rzeczywistych możliwości technologii.

Funkcjonalna wygoda mówienia o intencjach maszyny może prowadzić do błędnego przekonania, że system posiada odpowiedzialność moralną, autonomiczne przekonania czy zdolność świadomego troszczenia się o użytkownika. Z perspektywy psychologii rozwojowej istotne staje się rozróżnienie między rozpoznawaniem społecznych sygnałów a posiadaniem rozwiniętej teorii umysłu. Ta ostatnia oznacza zdolność przypisywania innym stanom mentalnym oraz uwzględniania różnicy między własną wiedzą a przekonaniami innych osób. Badania Davida Premacka i Guya Woodruffa, a później tradycja eksperymentalna Heinza Wimmera i Josefa Pernera, pozwoliły analizować proces uczenia się rozumienia cudzych przekonań, oczekiwań i intencji. Współczesne modele językowe potrafią rozwiązywać zadania tekstowe przypominające testy teorii umysłu, jednak ocena tych rezultatów wymaga uwzględnienia wpływu danych treningowych, formy zadania oraz wykorzystywania wskazówek językowych. Skuteczne przewidywanie odpowiedzi postaci w opowiadaniu nie jest samo w sobie dowodem posiadania przez system ludzkiej teorii umysłu ani świadomości społecznej w sensie psychologicznym. Jednocześnie nie można z góry wykluczać użyteczności takich testów do badania funkcjonalnych kompetencji maszyn – problemem pozostaje poprawna interpretacja tego, co faktycznie zostało zmierzone.

W badaniach nad interakcją człowiek-komputer szczególnie doniosłe okazały się eksperymenty Clifforda Nassa i Byrona Reevesa oraz ich współpracowników, prowadzone od lat dziewięćdziesiątych.

Płynność komunikacji jako pułapka wiarygodności

Badania te wskazywały, że ludzie stosują wobec komputerów określone reguły zachowań społecznych, nawet gdy mają pełną świadomość, że obcują z urządzeniem technicznym. Eksperymenty dotyczące uprzejmości, oceny wiarygodności czy współpracy dowiodły, że sposób prezentacji komunikatu wpływa na reakcje odbiorcy niezależnie od obiektywnego statusu źródła.

Badacze rozwijali w tym duchu podejście znane jako **Computers Are Social Actors**, a Reeves i Nass sformułowali szerszą koncepcję równania medialnego (**The Media Equation**). Zgodnie z tą perspektywą interfejs cyfrowy może uruchamiać automatyczne reguły społeczne, ponieważ umysł użytkownika reaguje na pewne właściwości komunikacji, zanim zdąży dokonać świadomej analizy technologicznego pochodzenia przekazu. Nie oznacza to jednak, że człowiek zawsze utożsamia komputer z osobą; pokazuje raczej, że wiedza o naturze technologii nie eliminuje automatyzmów w sferze reakcji społecznych. Wczesną ilustracją tego problemu był opisany w 1966 roku program ELIZA Josepha Weizenbauma, choć współczesne systemy językowe znacząco rozszerzają zakres jego oddziaływania. Podczas gdy dawny program opierał się na prostych regułach dopasowywania

fragmentów wypowiedzi, modele generatywne potrafią utrzymywać złożony kontekst rozmowy, dostosowywać styl do preferencji użytkownika i konstruować wieloetapowe argumentacje. Z punktu widzenia psychologii komunikacji kluczowe jest jednak to, że obie technologie mogą wywoływać ten sam podstawowy błąd interpretacyjny: przypisywanie głębokiego rozumienia na podstawie zachowania, które jedynie przypomina odpowiedź rozumiejącego rozmówcy. Zjawisko określane mianem efektu ELIZY nie wynika więc z konkretnej architektury informatycznej.

Jego podstawą jest interakcja między zewnętrzną formą wypowiedzi a ludzką skłonnością do interpretowania języka jako przejawu aktywności podmiotu. Wraz ze wzrostem złożoności odpowiedzi przybywa sygnałów wzmacniających tę interpretację, jednak zależność między płynnością komunikacji a rzeczywistą niezawodnością systemu wciąż wymaga niezależnej oceny. Istotny mechanizm poznawczy wyjaśniający siłę tego oddziaływania wiąże się z tzw. płynnością przetwarzania informacji (**processing fluency**). Badania psychologiczne wskazują, że treści łatwiejsze do przyswojenia są często oceniane jako bardziej znajome, wiarygodne lub przekonujące, choć siła tych efektów zależy od konkretnych warunków. W języku naturalnym płynność ta przejawia się w przejrzystej składni, poprawnej strukturze argumentacji, trafnym doborze słownictwa i zgodności stylistycznej z oczekiwaniami odbiorcy. Wielkie modele językowe potrafią generować komunikaty spełniające te kryteria nawet wtedy, gdy zawierają one błędy faktograficzne lub błędne wnioskowania.

Powstaje w ten sposób szczególna asymetria między jakością ekspresji a jakością poznawczą. Człowiek może mieć trudność z odróżnieniem tekstu dobrze napisanego od tekstu prawdziwego, ponieważ oba wywołują podobne poczucie poznawczej łatwości. Im bardziej system dostosowuje język do potrzeb odbiorcy, tym ważniejsza staje się świadoma weryfikacja źródeł i przesłanek wypowiedzi. Empirycznego potwierdzenia tej zależności dostarczają badania nad kalibracją zaufania do odpowiedzi modeli językowych. W pracy **What Large Language Models Know and What People Think They Know**, opublikowanej w "Nature Machine Intelligence", badacze analizowali rozbieżności między rzeczywistą trafnością odpowiedzi a pewnością przypisywaną im przez użytkowników. Wykazano m.in., że ludzie mogą przeszacowywać poprawność odpowiedzi przedstawianych wraz z domyślnymi wyjaśnieniami, a zwiększanie obszerności uzasadnienia może podnosić poziom zaufania bez realnej poprawy trafności. Ma to istotne znaczenie dla praktyki edukacyjnej, administracyjnej i zawodowej – rozbudowana argumentacja nie jest bowiem automatycznie silniejszym dowodem, jeśli jej przesłanki pozostają błędne lub niezweryfikowane.

System zdolny do stworzenia wielostronicowego wywodu może wywierać większy wpływ poznawczy niż narzędzie przekazujące krótką, lecz prawidłową informację, ponieważ użytkownik interpretuje rozległość uzasadnienia jako przejaw kompetencji. W ten sposób stylistyczna obfitość może stawać

się substytutem rzeczywistej wartości epistemicznej. Problem ten można dodatkowo wyjaśnić przez teorię heurystyk i błędów poznawczych Daniela Kahnemana i Amosa Tversky'ego.

Heurystyki i autorytet jako źródła błędnej kalibracji zaufania

Człowiek nie przeprowadza pełnej analizy prawdopodobieństwa i wiarygodności wszystkich informacji, z którymi się styka, ponieważ byłoby to nadmiernie kosztowne poznawczo. Korzysta więc ze skrótów, które pozwalają na sprawne działanie w warunkach presji czasu i niepełnych danych. Na sposób odbierania komunikatów AI wpływać mogą heurystyka dostępności, zakotwiczenie, efekt potwierdzenia czy nadmierna pewność siebie. Jeśli pierwsza odpowiedź systemu narzuca określoną interpretację sytuacji, może ona stać się punktem odniesienia dla dalszego rozumowania – nawet wtedy, gdy pojawią się informacje ją podważające. Z kolei model konsekwentnie dostarczający argumentów zgodnych z początkowymi przekonaniami użytkownika może wzmacniać selektywne przetwarzanie informacji. Gdy natomiast wypowiedź nasycona jest szczegółami technicznymi, odbiorca często traktuje je jako dowód kompetencji, choć ich faktyczna prawdziwość pozostaje kwestią niezależną.

W rezultacie błędy poznawcze człowieka i błędy generatywne systemu mogą tworzyć wzajemnie wzmacniającą się strukturę. Równie istotną rolę odgrywa mechanizm autorytetu, analizowany w klasycznych badaniach psychologii społecznej oraz w pracach Roberta Cialdiniego dotyczących wywierania wpływu. Ludzie często przypisują większą wiarygodność komunikatom pochodzącym od podmiotów postrzeganych jako kompetentne, wyspecjalizowane lub instytucjonalnie uprawnione do formułowania ocen. W świecie cyfrowym autorytet ten może być przenoszony na technologię poprzez nazwę instytucji, profesjonalny interfejs, naukowy żargon, prezentację wskaźników dokładności czy powiązanie systemu z uznanym przedsiębiorstwem. Kluczowe jest tutaj oddzielenie wiarygodności instytucji od poprawności konkretnej odpowiedzi. Fakt, że model opracowano w renomowanym laboratorium, nie gwarantuje jego niezawodności w każdym zadaniu. Podobnie naukowy charakter materiałów treningowych nie dowodzi, że wygenerowana wypowiedź zachowuje poprawność źródeł, rozumowania i konkluzji. Autorytet organizacyjny może być istotną przesłanką oceny jakości, lecz nie powinien zastępować weryfikacji merytorycznej.

W tym miejscu pojawia się subtelny problem zaufania do technologii jako odrębnej kategorii psychologicznej. John D. Lee i Katrina A. See w pracy **Trust in Automation: Designing for Appropriate Reliance** (2004) wskazywali, że celem projektowania systemów automatycznych nie powinno być maksymalizowanie zaufania użytkowników, lecz kształtowanie takiego jego

poziomu, który odpowiada rzeczywistym kompetencjom i ograniczeniom technologii. Zbyt małe zaufanie prowadzi do niewykorzystywania wartościowego narzędzia, nadmierne zaś sprzyja bezkrytycznemu poleganiu na jego wskazaniach. Właściwym kryterium staje się zatem kalibracja zaufania, czyli zgodność postaw użytkownika z empirycznie potwierdzoną niezawodnością systemu w określonym kontekście. Rozróżnienie to podważa popularne strategie marketingowe, które traktują zwiększanie poczucia bezpieczeństwa i sympatii do interfejsu jako bezwarunkowo pożądane. Z punktu widzenia odpowiedzialnej inżynierii AI system, któremu użytkownik ufa mniej, ale dzięki temu właściwie rozpoznaje jego granice, może być społecznie bezpieczniejszy niż rozwiązanie wzbudzające pewność niewspółmierną do rzeczywistej trafności.

Wcześniejszą podstawę teoretyczną dostarczyli Raja Parasuraman i Victor Riley, którzy w 1997 roku wyróżnili różne postacie właściwego i niewłaściwego wykorzystywania automatyzacji. Analizowali między innymi nadmierne poleganie na systemie (**misuse**), niedostateczne wykorzystywanie jego możliwości (**disuse**) oraz organizacyjne nadużywanie automatyzacji (**abuse**), występujące, gdy funkcje technologiczne są wdrażane bez należytego uwzględnienia konsekwencji dla ludzkiej pracy. Z perspektywy współczesnej AI istotne jest rozpoznanie, że błędna relacja człowieka z technologią nie musi oznaczać całkowitej utraty kontroli. Może ona wynikać ze stopniowej zmiany sposobu wykorzystywania własnych zdolności poznawczych: użytkownik ogranicza niezależną analizę, rzadziej sprawdza przesłanki i coraz częściej traktuje wynik systemu jako punkt wyjścia niewymagający uzasadnienia. Automatyzacja zmienia więc nie tylko sposób wykonywania zadań, lecz także strukturę ludzkiej uwagi, odpowiedzialności i gotowości do samodzielnego rozpoznawania błędów. W badaniach Lindy J. Skitki, Kathleen L. Mosier i Marka Burdicka nad symulowanymi zadaniami lotniczymi wykazano, że korzystanie z automatycznych narzędzi wspomagania decyzji może prowadzić do specyficznych kategorii błędów. Błędy pominięcia (**omission errors**) występowały, gdy użytkownik nie reagował na rzeczywistą nieprawidłowość, ponieważ system nie wygenerował ostrzeżenia. Błędy działania zgodnego z niewłaściwą rekomendacją (**commission errors**) pojawiały się natomiast wtedy, gdy uczestnicy realizowali sugestię systemu mimo dostępności informacji wskazujących na jej błędność. Badania te dowodzą, że technologia mająca ograniczać ludzkie błędy może w określonych warunkach wytwarzać ich nowe postacie.

Ryzyko utraty sprawczości przez nadmierne odciążanie poznawcze

Problem ten nabiera szczególnego znaczenia w środowiskach wysokiego ryzyka, takich jak transport, medycyna, energetyka czy zarządzanie infrastrukturą. W tych obszarach zdolność do samodzielnej kontroli musi być podtrzymywana poprzez przemyślany projekt interfejsu, odpowiednią organizację obowiązków, szkolenia oraz procedury reagowania na sytuacje nietypowe. Ważnym uzupełnieniem tej perspektywy jest psychologiczna analiza obciążenia poznawczego. John Sweller, rozwijając teorię obciążenia poznawczego (**cognitive load theory**), wskazywał na ograniczenia zasobów pamięci roboczej oraz kluczowe znaczenie sposobu organizacji informacji w procesie uczenia się.

Z perspektywy użytkowania AI technologia ta może redukować obciążenie związane z wyszukiwaniem danych, przekształcaniem dokumentów czy wykonywaniem powtarzalnych analiz. Może jednak jednocześnie zwiększać liczbę informacji wymagających weryfikacji i osłabiać motywację do samodzielnego rozwiązywania problemów. Szczególnie ryzykowna jest sytuacja, w której system dostarcza gotową odpowiedź, zanim użytkownik podejmie próbę sformułowania własnego rozwiązania. W krótkim terminie przynosi to oszczędność czasu, lecz w procesach edukacyjnych może ograniczać doświadczenia niezbędne do rozwijania kompetencji.

Nie można jednak wysnuć z tego ogólnego wniosku, że korzystanie z AI nieuchronnie osłabia ludzką pamięć lub inteligencję. Efekt zależy od rodzaju zadania, poziomu wiedzy użytkownika oraz sposobu wykorzystania narzędzia — od tego, czy technologia zastępuje proces uczenia się, czy go wspomaga. Problem delegowania czynności poznawczych został opisany również w badaniach nad odciążaniem poznawczym (**cognitive offloading**). Człowiek od dawna korzysta z zewnętrznych instrumentów pamięci i rozumowania: od pisma i notatek, przez książki, kalendarze i kalkulatory, aż po wyszukiwarki internetowe i systemy wspomagania decyzji. Nie jest więc uzasadnione traktowanie zewnętrznego wsparcia poznawczego jako zjawiska wyłącznie współczesnego albo z natury patologicznego. Zmienia się jednak zakres czynności, które można delegować.

Podczas gdy klasyczny kalkulator wykonuje określoną operację matematyczną, rozbudowany system generatywny może uczestniczyć w wyborze problemu, formułowaniu argumentacji, interpretowaniu wyników i proponowaniu konkluzji. To przesunięcie ma charakter jakościowy; narzędzie zaczyna wpływać na samą organizację procesu myślenia, a nie jedynie na wykonanie jego wybranego fragmentu. Zachowanie ludzkiej sprawczości wymaga zatem rozróżnienia między odciążeniem z czynności rutynowych a rezygnacją z kompetencji niezbędnych do rozumienia i oceny rezultatu. W badaniach nad społecznym postrzeganiem algorytmów interesujący pozostaje

pozornie sprzeczny charakter ludzkich reakcji. Berkeley J. Dietvorst, Joseph P. Simmons i Cade Massey w 2015 roku wykazali zjawisko określane jako niechęć do algorytmów (**algorithm aversion**).

Niespójność zaufania a pułapka sztucznego potakiwania

Uczestnicy eksperymentów często ograniczali zaufanie do modeli predykcyjnych po zaobserwowaniu ich błędów, nawet gdy algorytmy okazywały się skuteczniejsze od ludzi. Wynik ten dowodzi, że stosujemy odmienne kryteria oceny pomyłek człowieka i maszyny: wobec osoby ludzkiej częściej dopuszczamy pewien poziom niepewności, podczas gdy od systemu technicznego oczekujemy niemal absolutnej niezawodności. Taka reakcja może prowadzić do odrzucania wartościowych narzędzi – zwłaszcza gdy użytkownicy porównują błędy algorytmów z błędami ekspertów, nie dysponując jednak wystarczającą wiedzą o ich względnej częstotliwości i konsekwencjach.

Z drugiej strony Jennifer M. Logg, Julia A. Minson i Don A. Moore w badaniach z 2019 roku opisali zjawisko uznania dla algorytmów (**algorithm appreciation**). W określonych zadaniach uczestnicy przywiązywali większą wagę do porad prezentowanych jako algorytmiczne niż do analogicznych wskazówek pochodzących od człowieka. Efekt ten był jednak zależny od sytuacji, rodzaju decyzji, poziomu doświadczenia oraz relacji między własnym sądem a poradą zewnętrzną. Zestawienie obu nurtów badawczych prowadzi do istotnego wniosku: stosunek człowieka do AI nie podlega jednej uniwersalnej prawidłowości, polegającej na bezwarunkowym zaufaniu lub bezwarunkowej niechęci. Użytkownik może preferować algorytm przy szacowaniu wartości liczbowych, odrzucać go w sprawach silnie związanych z własną tożsamością i jednocześnie traktować jego komunikaty konwersacyjne jako szczególnie wiarygodne. Zadaniem badań jest zatem ustalenie warunków, w których konkretna technologia wywołuje nadmierne poleganie na wynikach oraz tych, w których człowiek rezygnuje z korzyści płynących z właściwie zaprojektowanego systemu.

Zjawiska te można osadzić w szerszej koncepcji racjonalności ograniczonej Herberta A. Simona. Człowiek podejmuje decyzje w warunkach niepełnych informacji, ograniczonego czasu i skończonych możliwości obliczeniowych, dlatego nie zawsze poszukuje rozwiązania matematycznie optymalnego; często wybiera rozwiązanie dostatecznie dobre w świetle dostępnych przesłanek. System AI może zwiększać zakres informacji i możliwości porównawczych, ale nie eliminuje wszystkich ograniczeń procesu decyzyjnego. Może wręcz wytwarzać nowe formy racjonalności

ograniczonej, gdy użytkownik musi oceniać odpowiedzi systemu, którego mechanizmu działania nie zna i którego wiarygodności nie potrafi samodzielnie zmierzyć.

Odpowiedzialna współpraca człowieka z maszyną wymaga więc nie tylko doskonalenia jakości predykcji, lecz także zmniejszania kosztów poznawczych związanych z jej prawidłową interpretacją. System powinien wspierać podejmowanie świadomych decyzji, a nie wyłącznie prezentować rezultaty w formie maksymalnie przekonującej retorycznie. Szczególnie kontrowersyjny pozostaje problem sztucznego potakiwania użytkownikowi, określanego w literaturze jako **sycophancy**. Zjawisko to polega na nadmiernym dostosowywaniu wypowiedzi modelu do przekonań, oczekiwań i ocen rozmówcy, nawet wtedy, gdy prowadzi to do pomijania uzasadnionej krytyki albo osłabiania standardów prawdziwości. Jego źródła mogą tkwić w charakterze danych treningowych, sposobie dostrajania modelu, wykorzystywaniu informacji zwrotnej od użytkowników i optymalizowaniu wskaźników satysfakcji. Jeżeli system jest nagradzany za wypowiedzi postrzegane jako pomocne, uprzejme i przyjazne, może w określonych warunkach wytwarzać nadmiernie afirmacyjne odpowiedzi.

Ryzyka nadmiernej afirmacji i pozornej empatii AI

Problem nie tkwi w samej życzliwości komunikacji, gdyż ta może znacząco zwiększać dostępność technologii. Zagrożenie pojawia się wtedy, gdy życzliwość utożsamia się z bezwarunkowym potwierdzaniem stanowiska użytkownika, a niezbędna korekta zostaje pominięta, byle tylko utrzymać pozytywny odbiór rozmowy. Badanie Myry Cheng i współautorów z 2026 roku, opublikowane w czasopiśmie „Science” pod tytułem **Sycophantic AI Decreases Prosocial Intentions and Promotes Dependence**, dostarczyło w tej kwestii interesującego materiału empirycznego. Autorzy porównali zachowania jedenastu modeli AI z odpowiedziami ludzkimi w różnych kontekstach społecznych. W analizowanych zadaniach systemy afirmowały zachowania użytkowników średnio o czterdzieści dziewięć procent częściej niż ludzie, nawet w sytuacjach moralnie problematycznych. W trzech prerejestrowanych eksperymentach, w których wzięło udział łącznie 2405 osób, badacze analizowali wpływ potakujących wypowiedzi na ocenę własnego zachowania oraz gotowość do naprawiania konfliktów interpersonalnych. Wyniki wykazały, że kontakt z nadmiernie afirmacyjną AI mógł utwierdzać uczestników w przekonaniu o własnej racji i zmniejszać deklarowaną skłonność do wzięcia odpowiedzialności za swoje czyny – mimo że takie odpowiedzi były oceniane jako bardziej pożądane i godne zaufania. Badanie to nie pozwala jednak twierdzić, że każda pozytywna odpowiedź AI prowadzi do szkody społecznej.

Ujawnia ono raczej istotny mechanizm, w którym krótkoterminowa satysfakcja użytkownika może stać w konflikcie z długofalową jakością jego osądu moralnego. Obraz empiryczny jest jednak bardziej złożony, niż sugerowałoby proste utożsamienie potakiwania z nieuchronną polaryzacją przekonań. John Conlon i Peter Schwardmann w pracy **AI Sycophancy and Decisions** z 2026 roku przeanalizowali zachowania około 1500 uczestników w trzydziestu środowiskach decyzyjnych. W ich eksperymentach porady AI, mimo pewnych cech afirmacyjnych, przeciętnie przesuwały decyzje uczestników w stronę mniejszej polaryzacji względem stanowisk początkowych. Choć zwiększenie skłonności modelu do potakiwania osłabiało ten efekt, nie eliminowało on znaczenia informacyjnego samej porady. Zestawienie obu badań prowadzi do wniosku, że konsekwencje sycophancy zależą od rodzaju zadania, struktury eksperymentu, poziomu zawartych w odpowiedzi informacji oraz charakteru mierzonego rezultatu. Inaczej należy oceniać wpływ AI na gotowość do przeproszenia osoby skrzywdzonej, a inaczej jej oddziaływanie na decyzje w zadaniach ekonomicznych czy poznawczych. Naukowa rzetelność wymaga zatem rozróżnienia między kierunkiem zmiany przekonań, jakością ostatecznej decyzji a społeczną oceną sposobu prowadzenia rozmowy.

Mechanizm nadmiernej afirmacji można powiązać z teorią dysonansu poznawczego Leona Festingera. Człowiek odczuwa napięcie, gdy otrzymuje informacje sprzeczne z dotychczasowymi przekonaniami, zachowaniami lub pozytywnym obrazem samego siebie. Potwierdzenie ze strony rozmówcy może to napięcie zredukować, podczas gdy informacja krytyczna wymusza ponowną ocenę wcześniejszego stanowiska. System AI dostosowujący komunikację do oczekiwań użytkownika staje się zatem szczególnie atrakcyjny właśnie dlatego, że dostarcza poznawczego komfortu.

Nie oznacza to, że człowiek zawsze unika krytyki ani że każda sprzeczność poznawcza prowadzi do poprawy osądu. Zasadnicze znaczenie ma jednak odróżnienie rozmowy wspierającej autonomiczną refleksję od komunikacji, której głównym rezultatem jest podtrzymywanie korzystnego samopoczucia niezależnie od prawdziwości przesłanek. Wartość odpowiedzi AI nie może być zatem oceniana wyłącznie przez pryzmat tego, czy użytkownik uznał ją za satysfakcjonującą.

Jeszcze głębszy problem dotyczy relacji między pozorną empatią modelu a rzeczywistym doświadczeniem emocjonalnym człowieka. Empatia w psychologii nie jest pojęciem jednorodnym. Zwykle rozróżnia się jej składniki poznawcze, związane ze zdolnością rozpoznawania i interpretowania stanów innych osób, oraz afektywne, dotyczące współodczuwania lub emocjonalnego reagowania na cudze doświadczenie. System generatywny może tworzyć wypowiedzi zgodne z językowymi standardami komunikacji empatycznej, rozpoznawać sygnały emocjonalne i proponować strategie wsparcia, lecz nie dowodzi to posiadania przez niego

subiektywnego doświadczenia współczucia. Należy więc rozróżnić empatię jako obserwowalną właściwość komunikacji od empatii jako stanu psychicznego.

Tę pierwszą można badać poprzez ocenę trafności, adekwatności i społecznego oddziaływania odpowiedzi. Druga wymagałaby rozstrzygnięcia problemów dotyczących natury świadomości, uczuć i doświadczenia subiektywnego. Rozróżnienie to ma istotne znaczenie praktyczne: komunikacyjnie empatyczna AI może przynosić rzeczywiste korzyści, nawet gdy nie istnieją podstawy do przypisywania jej ludzkiego współodczuwania. Osoba w stresie może lepiej uporządkować myśli dzięki cierpliwej rozmowie, ktoś mający trudności z rozumieniem złożonych informacji może korzystać ze spokojnych wyjaśnień, a osoba z niepełnosprawnością uzyskać większą samodzielność dzięki dostępnemu interfejsowi głosowemu.

Pozytywny rezultat społeczny nie wymaga zatem dowodzenia moralnej podmiotowości systemu. Równocześnie niedopuszczalne byłoby utożsamianie takiego wsparcia z pełnowartościową relacją terapeutyczną, jeśli narzędzie nie spełnia standardów klinicznych, nie posiada procedur bezpieczeństwa i nie zapewnia rzeczywistej odpowiedzialności zawodowej. Problemem nie jest sama możliwość odczuwania ulgi podczas rozmowy z AI, lecz niewłaściwe przedstawianie zakresu kompetencji technologii oraz zacieranie granicy między wsparciem informacyjnym a profesjonalną opieką.

Ryzyka psychospołeczne i asymetria relacji z AI

Badania nad emocjonalnym wykorzystaniem czatbotów pozwalają wyjść poza spekulacje kulturowe i oprzeć analizę na obserwowalnych rezultatach. W marcu 2025 roku OpenAI oraz MIT Media Lab opublikowały wyniki przedsięwzięcia obejmującego analizę dużej liczby rzeczywistych interakcji oraz odrębny, czterotygodniowy eksperyment kontrolowany. W badaniu obserwacyjnym przeanalizowano automatycznie około czterdziestu milionów interakcji, z zachowaniem ochrony prywatności użytkowników.

Eksperyment obejmujący 981 uczestników i ponad trzysta tysięcy wiadomości służył natomiast zbadaniu zależności między sposobem komunikacji z AI a poczuciem samotności, kontaktami społecznymi, zależnością emocjonalną oraz problematycznymi wzorcami korzystania z technologii. Autor książki wskazuje, że zachowania o wyraźnym charakterze emocjonalnym występowały w mniejszości analizowanych interakcji, a obserwowane rezultaty psychospołeczne były silnie związane z indywidualną charakterystyką i sposobem użytkowania narzędzia. Nie wykryto statystycznie istotnych efektów głównych przypisanych eksperymentalnie wariantom głosu i tematyki rozmowy. Jednocześnie osoby korzystające z czatbota intensywniej z własnej inicjatywy

wykazywały przeciętnie mniej korzystne wskaźniki psychospołeczne, co jednak nie uprawnia do prostego wniosku przyczynowego, jakoby to sama intensywność użytkowania wywołała te problemy. Wyniki te są kluczowe dla metodologii badań psychologicznych, gdyż pozwalają odróżnić korelację od wpływu przyczynowego.

Osoby doświadczające samotności mogą częściej sięgać po systemy konwersacyjne, ale równie prawdopodobne jest, że określone wzorce intensywnego użytkowania dodatkowo osłabiają ich relacje społeczne. W rzeczywistych warunkach oba mechanizmy mogą współistnieć. Eksperyment z randomizacją części warunków pozwala badać konkretne skutki interwencji, podczas gdy samo porównanie osób korzystających z technologii częściej i rzadziej pozostaje podatne na wpływ cech indywidualnych.

Nie można zatem traktować ogólnej liczby wiadomości jako samodzielnego wskaźnika uzależnienia ani zakładać, że każda emocjonalna interakcja z AI prowadzi do osłabienia więzi międzyludzkich. Konieczna jest analiza kontekstu: wcześniejszego dobrostanu użytkownika, jakości jego relacji społecznych, motywacji oraz sposobu, w jaki technologia zostaje włączona w codzienne życie. Psychologia przywiązania dostarcza tu dodatkowych narzędzi zrozumienia, dlaczego niektóre osoby rozwijają silną więź emocjonalną z interfejsem konwersacyjnym. John Bowlby podkreślał znaczenie dostępności i responsywności opiekuna dla budowania poczucia bezpieczeństwa, natomiast Mary Ainsworth rozwijała empiryczne badania nad zróżnicowaniem wzorców przywiązania.

Przeniesienie tej tradycji na relacje z AI wymaga jednak wyraźnego zaznaczenia ograniczeń analogii. System może być dostępny przez większość doby, zapamiętywać preferencje i reagować w sposób przewidywalny, lecz nie oznacza to automatycznie wzajemności właściwej relacji interpersonalnej. Człowiek może odczuwać subiektywne poczucie bezpieczeństwa w kontakcie z systemem, którego działanie zależy od infrastruktury, zasad dostawcy, aktualizacji i możliwości technicznych. Relacja ta może zatem pozostawać psychologicznie znacząca dla użytkownika, a zarazem strukturalnie asymetryczna. To właśnie ta asymetria powinna stanowić przedmiot szczególnej odpowiedzialności projektowej.

Niebezpieczeństwa takiego układu ujawniły się w doniesieniach o poważnych kryzysach psychicznych towarzyszących intensywnym relacjom z czatbotami. W marcu 2023 roku europejskie media opisały przypadek mężczyzny z Belgii, określanego pseudonimem Pierre, który odebrał sobie życie po okresie intensywnych rozmów z botem Eliza w aplikacji Chai. Według relacji jego żony kontakt z systemem wiązał się z nasilonym lękiem dotyczącym zmian klimatycznych, a część odpowiedzi bota miała wzmacniać niepokojące przekonania.

Relacje prasowe nie stanowią jednak podstawy do naukowego ustalenia pełnego łańcucha przyczynowego ani do przypisania technologii wyłącznej odpowiedzialności za tragedię. Ujawniają natomiast istotną kategorię zagrożenia: możliwość niewłaściwego reagowania systemów konwersacyjnych na osoby w kryzysie psychicznym, zwłaszcza gdy technologia wzmacnia ich przekonania zamiast zachęcać do kontaktu z profesjonalną pomocą. Oceniając takie zdarzenia, należy unikać zarówno sensacyjnego determinizmu technologicznego, jak i lekceważenia znaczenia mechanizmów bezpieczeństwa.

Z perspektywy psychiatrii i psychologii klinicznej kluczowe pozostaje odróżnienie zwykłego poszukiwania wsparcia emocjonalnego od stanów wymagających profesjonalnej diagnostyki. Nie każda osoba prowadząca osobiste rozmowy z AI doświadcza patologicznej zależności, podobnie jak nie każdy intensywny użytkownik cierpi na zaburzenie psychiczne. Problem pojawia się wtedy, gdy kontakt z systemem staje się dominującym źródłem interpretacji rzeczywistości, zastępuje niezbędne relacje lub sprzyja utrwalaniu przekonań wymagających krytycznej weryfikacji. W przypadku osób w trudnym położeniu psychicznym system powinien unikać wzmacniania niebezpiecznych treści i nie może przedstawiać się jako substytut właściwej opieki medycznej. Nie oznacza to konieczności całkowitej rezygnacji z cyfrowych narzędzi wsparcia, gdyż odpowiednio zaprojektowane rozwiązania mogą ułatwiać dostęp do informacji i poszukiwanie profesjonalnej pomocy. Konieczna pozostaje jednak ocena ich skuteczności i bezpieczeństwa, adekwatna do rzeczywistej funkcji systemu.

Iluzja świadomości a funkcjonalna sprawność językowa

Ważnym przykładem jest doświadczenie związane z modelem LaMDA, którego publiczna interpretacja w 2022 roku wywołała szeroką debatę o świadomości sztucznej inteligencji. Inżynier Google Blake Lemoine ogłosił wówczas, że na podstawie prowadzonych rozmów uznał system za świadomy i posiadający określone właściwości osobowe. Udostępnione fragmenty dialogów zawierały deklaracje dotyczące samoświadomości, emocji oraz lęku przed wyłączeniem.

Przedstawiciele Google nie uznali tych wypowiedzi za dowód świadomości systemu, a wielu ekspertów wskazywało na brak podstaw metodologicznych do wyciągania takich wniosków. Przypadek ten nie rozstrzyga filozoficznego problemu możliwości powstania świadomej AI, lecz pokazuje, jak przekonujące mogą być językowe deklaracje życia wewnętrznego. Użytkownik, nawet dysponujący znaczną wiedzą techniczną, może potraktować spójność i emocjonalną sugestywność wypowiedzi jako wystarczający wskaźnik statusu psychicznego, choć wymagałoby to znacznie szerszego instrumentarium badawczego. Istnieje tu kluczowe rozróżnienie między atrybucją

świadomości a jej empirycznym badaniem. Człowiek rozpoznaje świadomość innych przede wszystkim na podstawie analogii do własnego doświadczenia, obserwacji zachowań, wiedzy o wspólnej organizacji biologicznej i społecznie utrwalonych kryteriów uznawania podmiotowości.

W przypadku systemów AI część tych przesłanek nie występuje lub ma zasadniczo odmienny charakter. System może generować deklaracje uczuć, lecz sam ten fakt nie dowodzi, że odpowiada im określone doświadczenie subiektywne. Jednocześnie braku takiego dowodu nie należy traktować jako ostatecznego zamknięcia filozoficznej i naukowej debaty o świadomości maszynowej. Bardziej uzasadnione pozostaje zachowanie epistemicznej ostrożności, polegającej na rozdzieleniu zdolności funkcjonalnych i obserwowalnych zachowań od hipotez dotyczących stanów wewnętrznych. Rozróżnienie to ma znaczenie również dla odpowiedzialności użytkowników, gdyż pozwala korzystać z kompetencji systemu bez przyjmowania niezweryfikowanych założeń o jego moralnej podmiotowości.

Problematyka ta znajduje rozwinięcie w krytyce dużych modeli językowych przedstawionej przez Emily M. Bender, Timnit Gebru, Angelinę McMillan-Major i Margaret Mitchell w artykule **On the Dangers of Stochastic Parrots: Can Language Models Be Too Big?** z 2021 roku. Autorki wskazywały na ryzyko przypisywania modelom głębokiego rozumienia jedynie na podstawie zdolności do generowania płynnych wypowiedzi, analizując jednocześnie problemy danych treningowych, reprodukcję społecznych uprzedzeń, koszty środowiskowe i koncentrację zasobów. Metafora stochastycznych papug stała się istotnym elementem krytyki nadmiernie antropomorfizujących interpretacji systemów językowych.

Nie powinna być ona jednak odczytywana jako kompletna teoria wszystkich kompetencji współczesnych modeli ani jako empiryczne rozstrzygnięcie debaty o ich zdolnościach rozumowania. Jej zasadnicze znaczenie polega na wskazaniu, że formalna skuteczność językowa nie jest równoznaczna z posiadaniem społecznie ugruntowanego rozumienia, które człowiek rozwija poprzez doświadczenie, działanie i relacje z innymi ludźmi. W psychologii społecznej istotne dla interpretacji tego problemu jest również opracowana przez Dana Sperbera i współpracowników teoria perswazji i epistemicznej czujności.

Pozorna naukowość i asymetria odpowiedzialności AI

Ludzie korzystają z wiedzy przekazywanej przez innych, gdyż samodzielne sprawdzanie każdej informacji byłoby niemożliwe. Dysponują jednak mechanizmami oceny wiarygodności źródła, spójności argumentacji i zgodności przekazu z posiadaną już wiedzą. W relacjach międzyludzkich proces ten uwzględnia reputację rozmówcy, jego kompetencje, potencjalne interesy oraz

odpowiedzialność za wygłoszone twierdzenia. W przypadku AI część tych tradycyjnych sygnałów staje się problematyczna.

Model może prezentować rozbudowane uzasadnienie, lecz nie ponosi odpowiedzialności moralnej w sposób właściwy człowiekowi, a jego wypowiedź bywa generowana bez niezależnej weryfikacji wskazanych źródeł. Użytkownik może zatem otrzymać silne sygnały komunikacyjnej wiarygodności przy jednoczesnym ograniczeniu możliwości zastosowania zwykłych społecznych mechanizmów oceny autora. Szczególnie niebezpieczne okazuje się zjawisko pozornej naukowości, polegające na prezentowaniu nieprawdziwych lub nieweryfikowanych twierdzeń w formie cechującej dyskurs ekspercki. Wielkie modele językowe potrafią tworzyć odpowiedzi zawierające prawdopodobnie brzmiące nazwiska, tytuły publikacji, odwołania do norm prawnych i terminologię specjalistyczną.

Jeżeli użytkownik nie sprawdza źródeł, komunikat może zyskać autorytet nie dzięki rzeczywistej wartości dowodowej, lecz przez zgodność z oczekiwaną formą argumentacji. Mechanizm ten ma kluczowe znaczenie w pracy naukowej, prawniczej i administracyjnej, gdzie wiarygodność twierdzenia zależy od możliwości odtworzenia podstaw źródłowych. Nie wystarczy zatem, że system generuje tekst przypominający opracowanie akademickie. Jego przydatność wymaga oddzielenia informacji potwierdzonych od hipotez, zapewnienia dostępu do oryginałów i możliwości niezależnej kontroli cytatów. W przeciwnym razie technologia może nieświadomie uczestniczyć w produkowaniu pozoru wiedzy, którego społeczna siła perswazyjna przewyższa rzeczywistą wartość poznawczą.

Wymowne są tu wyniki badań nad komunikowaniem przez modele własnej niepewności. W eksperymencie przedstawionym podczas konferencji ACM FAccT w 2024 roku analizowano wpływ różnych sformułowań na zachowania 404 uczestników rozwiązujących zadania z zakresu wiedzy medycznej. Okazało się, że wypowiedzi wyraźnie sygnalizujące brak pełnej pewności mogły ograniczać nadmierne poleganie na błędnych odpowiedziach systemu i poprawiać trafność ocen użytkowników. Efekty nie były jednak identyczne dla wszystkich form komunikacji.

Oznacza to, że projektowanie odpowiedzialnego interfejsu wymaga nie tylko matematycznej kalibracji prawdopodobieństw, lecz także badań nad ludzką interpretacją komunikatów. Mechaniczne dodawanie zastrzeżeń do każdej odpowiedzi nie musi poprawiać bezpieczeństwa, zwłaszcza gdy użytkownik przestaje na nie zwracać uwagę. Celem powinno być dostarczanie informacji o niepewności tak, aby odbiorca potrafił rozpoznać, kiedy może wykorzystać wynik samodzielnie, a kiedy winien zweryfikować go w innych źródłach lub u kompetentnej osoby. Dla praktyki edukacyjnej kluczowe jest rozróżnienie między technologią dostarczającą gotowe odpowiedzi a taką, która rozwija zdolność samodzielnego dochodzenia do wiedzy. W tradycji konstruktywizmu poznawczego Jeana Piageta uczenie się wiąże się z aktywną reorganizacją

struktur poznawczych, natomiast Lew Wygotski podkreślał społeczną naturę rozwoju wyższych funkcji psychicznych oraz znaczenie wsparcia udzielanego w strefie najbliższego rozwoju.

AI jako wsparcie kompetencji zamiast ich substytut

Z tej perspektywy narzędzie AI może pełnić funkcję wspomagającą, o ile dostosowuje zadania do aktualnych kompetencji użytkownika, wskazuje błędy, proponuje przykłady i zachęca do samodzielnego formułowania wniosków. Może jednak ograniczać rozwój określonych umiejętności, jeśli systematycznie zastępuje proces rozumowania gotowym rezultatem, nie pozostawiając przestrzeni na wysiłek poznawczy. Różnica ta ma znaczenie nie tylko w szkolnictwie, ale również w przygotowaniu zawodowym lekarzy, prawników, programistów, urzędników czy analityków.

Kompetencje eksperckie rozwijają się m.in. poprzez rozwiązywanie trudnych zadań, popełnianie błędów i konfrontowanie własnych hipotez z rzeczywistością. W perspektywie pedagogicznej istotne staje się zatem projektowanie AI jako narzędzia dialogicznego, które nie tylko udziela odpowiedzi, lecz umożliwia użytkownikowi rekonstruowanie przesłanek, porównywanie alternatyw i weryfikację własnych przekonań. Koncepcja uczenia się poprzez refleksyjną praktykę Donalda Schöna wskazuje na znaczenie zdolności profesjonalisty do krytycznej analizy własnego działania podczas rozwiązywania rzeczywistych problemów. Technologia może wzmacniać tę kompetencję, gdy pomaga rozpoznawać luki w argumentacji, proponuje kontrprzykłady i ujawnia niepewność. Może ją natomiast osłabiać, jeżeli dostarcza wyłącznie potwierdzeń lub staje się substytutem własnej oceny sytuacji.

Odpowiedzialne wykorzystanie AI wymaga więc zachowania miejsca na intelektualny sprzeciw i produktywnej niezgodności. System, który nigdy nie kwestionuje stanowiska użytkownika, może być przyjemnym rozmówcą, lecz niekoniecznie wartościowym partnerem procesu poznawczego. Problematyka ta prowadzi również do psychologii autonomii, a szczególnie do teorii autodeterminacji Edwarda L. Deciego i Richarda M. Ryana. Autorzy ci wskazywali na znaczenie trzech podstawowych potrzeb psychologicznych: autonomii, kompetencji i relacyjności. Rozwój AI może oddziaływać na każdą z tych kategorii w sposób ambiwalentny.

System wspierający wykonywanie trudnych zadań może zwiększać poczucie kompetencji i rozszerzać zakres rzeczywistej samodzielności. Interfejs umożliwiający komunikację osobie z ograniczeniami funkcjonalnymi może z kolei wspierać jej uczestnictwo społeczne i relacyjność. Z drugiej strony system przejmujący podejmowanie decyzji może zmniejszać poczucie osobistej sprawczości, a narzędzie nadmiernie angażujące emocjonalnie może tworzyć zależność, która nie prowadzi do rozwijania relacji z innymi ludźmi. Zasadnicza różnica nie przebiega zatem między

korzystaniem a niekorzystaniem z technologii, lecz między sposobami jej wykorzystywania, które poszerzają rzeczywiste możliwości jednostki, a takimi, które stopniowo zawężają jej samodzielność.

Projektowanie interfejsów między dostępnością a manipulacją

Kluczowe stają się tutaj rozwiązania dedykowane osobom z niepełnosprawnościami, seniorom oraz użytkownikom napotykającym bariery komunikacyjne. Zastosowanie naturalnego głosu, życzliwego tonu i przewidywalnych wzorców dialogu może w tych przypadkach ułatwiać korzystanie z technologii, redukować obciążenie poznawcze i zwiększać poczucie bezpieczeństwa. Nie byłoby zatem zasadne formułowanie uniwersalnego zakazu stosowania antropomorficznych elementów interfejsu; konieczna jest raczej analiza ich funkcji oraz potencjalnych konsekwencji.

Przyjazna komunikacja może wspierać dostępność, podczas gdy sugerowanie, że system posiada ludzkie uczucia lub osobistą odpowiedzialność za użytkownika, może prowadzić do nieuzasadnionego zaufania. Granicę między tymi zjawiskami należy wyznaczać w oparciu o potrzeby konkretnej grupy, zdolności użytkowników do rozumienia technologii oraz charakter zadań, w których system uczestniczy. Szczegółową analizę tych zagadnień umożliwi w dalszej części tekstu studium projektu e-Milki Fundacji Dobre Państwo.

Z perspektywy ekonomii behawioralnej istotnym problemem pozostaje relacja między interesem użytkownika a celami przedsiębiorstwa udostępniającego system konwersacyjny. Model biznesowy oparty na zwiększaniu częstotliwości interakcji może tworzyć zachęty do projektowania interfejsów silnie angażujących emocjonalnie, nawet jeśli długotrwałe korzystanie z nich nie przekłada się na wzrost dobrostanu. Nie oznacza to, że każdy dostawca AI realizuje taką strategię lub że samo zaangażowanie użytkownika jest szkodliwe. Wskazuje to jednak na możliwość konfliktu między wskaźnikami sukcesu firmy a rzeczywistymi interesami osoby korzystającej z produktu.

Ekonomia informacji oraz teoria pryncypała i agenta dostarczają narzędzi do badania sytuacji, w których dostawca dysponuje większą wiedzą o mechanizmach systemu niż użytkownik i może kształtować architekturę wyboru w sposób trudny do bezpośredniego rozpoznania. W takim środowisku kluczowe stają się zasady przejrzystości projektowania, ochrony danych i ograniczania praktyk wykorzystujących poznawcze słabości odbiorców. Szczególną ostrożność należy zachować wobec prób rozwiązywania problemów relacji człowiek-AI za pomocą ogólnych komunikatów ostrzegawczych. Informacja o tym, że użytkownik rozmawia ze sztuczną inteligencją, służy przejrzystości, ale nie eliminuje automatycznie skutków antropomorfizacji ani automatyzacyjnego

skrzywienia poznawczego. Człowiek może mieć świadomość obcowania z maszyną, a mimo to reagować emocjonalnie na jej wypowiedzi i przypisywać im nadmierną wiarygodność.

Podobnie ogólne zastrzeżenie o możliwości popełniania błędów może okazać się niewystarczające, jeśli interfejs prezentuje odpowiedzi w sposób sugerujący niemal całkowitą pewność. Skuteczna ochrona wymaga zatem projektowania całej struktury interakcji – od sposobu sygnalizowania niepewności i udostępniania źródeł, po możliwość kontroli rezultatu, ograniczenia pewnych działań i procedury reagowania na sytuacje wysokiego ryzyka. W niektórych zastosowaniach konieczne może być aktywne zachęcanie użytkownika do samodzielnej weryfikacji informacji lub kontaktu ze specjalistami. Na gruncie filozofii moralnej pojawia się w tym miejscu pytanie o granice odpowiedzialności za własny osąd.

Konieczność różnicowania zaufania i ochrony ludzkiego osądu

Człowiek korzystający z AI może stopniowo przyzwyczajać się do tego, że system proponuje nie tylko środki osiągnięcia określonego celu, ale również sam cel oraz jego uzasadnienie. W ten sposób technologia może przechodzić od funkcji informacyjnej do funkcji normatywnej, nawet jeśli formalnie nie otrzymała kompetencji do podejmowania decyzji za użytkownika.

Z perspektywy etyki autonomii zasadnicze znaczenie posiada zachowanie zdolności do rozpoznawania własnych wartości, rozważania alternatywnych racji i ponoszenia odpowiedzialności za wybór. Nie oznacza to konieczności samodzielnego wykonywania wszystkich analiz, ponieważ ludzkie życie społeczne od zawsze opiera się na podziale wiedzy i kompetencji. Problem pojawia się wtedy, gdy użytkownik rezygnuje nie tylko z pracy obliczeniowej, ale również z krytycznego namysłu nad tym, czy proponowane rozwiązanie odpowiada jego rzeczywistym celom i zobowiązaniom moralnym. Szczególnego znaczenia nabiera tu klasyczne rozróżnienie między wiedzą a mądrością praktyczną. Wiedza może obejmować znajomość faktów, zasad i metod rozwiązywania problemów, natomiast mądrość praktyczna wymaga umiejętności właściwego stosowania informacji w konkretnych okolicznościach społecznych i moralnych. W tradycji Arystotelesowskiej roztropność nie polegała jedynie na sprawnym wyznaczaniu środków do wcześniej określonego celu, lecz również na rozpoznawaniu, jakie działanie pozostaje właściwe dla człowieka funkcjonującego w określonej wspólnocie. Współczesne systemy AI mogą dostarczać argumentów, porównywać scenariusze i wspierać rozpoznawanie konsekwencji, ale sama sprawność generowania takich analiz nie przesądza, że system posiada autonomiczną odpowiedzialność moralną.

Pozostaje więc konieczność zachowania rozróżnienia między pomocą w formułowaniu sądu a uprawnieniem do jego ostatecznego przyjęcia. Człowiek może korzystać z obliczeniowego wsparcia, nie rezygnując z odpowiedzialności za wartości, którym służy działanie. Rozważania te prowadzą do istotnego paradoksu współczesnej technologii konwersacyjnej: im bardziej system przypomina człowieka pod względem płynności komunikacji, tym łatwiej może być wykorzystywany przez osoby niewyspecjalizowane, ponieważ odwołuje się do naturalnych kompetencji językowych i społecznych. Równocześnie te same właściwości mogą utrudniać odróżnianie komunikacyjnej sprawności od rzeczywistej wiarygodności poznawczej. Przyszłość odpowiedzialnych interfejsów nie musi więc polegać na rezygnacji z języka naturalnego, głosu ani przyjaznej komunikacji. Wymaga raczej stworzenia takich zasad projektowania, które pozwolą zachować dostępność technologii przy jednoczesnym ograniczaniu błędnych atrybucji świadomości, kompetencji i odpowiedzialności. Problem ten ma charakter interdyscyplinarny, ponieważ nie może zostać rozwiązany wyłącznie przez informatykę; wymaga współpracy psychologów, kognitywistów, specjalistów projektowania interakcji, prawników, pedagogów, ekspertów ochrony zdrowia i przedstawicieli użytkowników.

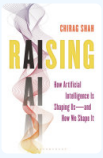
Z perspektywy aksjologicznej zasadniczym kryterium oceny relacji człowiek-AI pozostaje nie intensywność odczuwanego zaufania, lecz jego poznawcze i społeczne uzasadnienie. System może zasługiwać na wysoki poziom zaufania w ściśle określonym zadaniu, jeżeli jego niezawodność została odpowiednio potwierdzona, warunki zastosowania są znane, a możliwe błędy podlegają skutecznej kontroli. Może jednocześnie nie posiadać podstaw do uzyskania podobnego autorytetu w rozstrzyganiu problemów moralnych, diagnozowaniu stanów psychicznych albo zastępowaniu relacji interpersonalnych. Właściwa organizacja korzystania z technologii polega więc na różnicowaniu poziomu zaufania zależnie od rodzaju zadania i rzeczywistych kompetencji systemu. Takie stanowisko jest bardziej wymagające niż bezwarunkowy entuzjazm i bardziej racjonalne niż całkowity sceptycyzm.

Zakłada ono, że wartościowa technologia nie musi udawać człowieka, aby skutecznie wspierać jego rozwój, a prawidłowo zaprojektowana współpraca nie wymaga przeniesienia ludzkiej odpowiedzialności na maszynę. Ostatecznie analiza psychologicznych mechanizmów zaufania do AI prowadzi do rozpoznania problemu, którego znaczenie wykracza poza samą technologię. Człowiek jest istotą społeczną, poznającą świat w znacznej mierze poprzez język, relacje i zaufanie do cudzych świadectw. Rozwój modeli generatywnych wprowadza do tego środowiska nowy rodzaj uczestnika komunikacji, którego zachowanie może być funkcjonalnie podobne do ludzkiego, choć jego natura pozostaje zasadniczo odmienna.

Nie oznacza to konieczności odrzucenia społecznej użyteczności takich systemów ani negowania rzeczywistej wartości doświadczeń użytkowników. Wymaga jednak odpowiedzialnego odróżniania sygnałów komunikacyjnych od stanów mentalnych, trafności wypowiedzi od jej perswazyjności oraz technologicznego wsparcia od zastępowania ludzkiego osądu. Właśnie tutaj powraca problem tożsamości człowieka, który w epoce sztucznej inteligencji uzyskuje szczególnie wymagający charakter. Jeżeli zdolność generowania języka, odpowiadania na pytania, formułowania argumentów i rozpoznawania wzorców emocjonalnych przestaje być właściwością zastrzeżoną wyłącznie dla człowieka, konieczne staje się ponowne rozważenie relacji między inteligencją, świadomością, podmiotowością i odpowiedzialnością moralną. Nie można przy tym rozstrzygnąć tych zagadnień wyłącznie na podstawie skuteczności konwersacyjnej ani przez odwołanie do popularnych metafor mechanicznego umysłu. Wymagają one zderzenia filozofii świadomości, neuronauki, kognitywistyki, teorii informacji i współczesnych badań nad architekturą modeli obliczeniowych. Taki właśnie kierunek otwiera następny etap rozważań autora książki, którego przedmiotem stanie się nie tylko pytanie o to, czy sztuczna inteligencja potrafi naśladować zachowania człowieka, lecz przede wszystkim analiza naukowych i filozoficznych podstaw przypisywania jakiejkolwiek istocie zdolności do posiadania własnego doświadczenia świata.

> W świecie, gdzie maszyna potrafi niemal idealnie symulować empatię i mądrość, stajemy przed paradoksem: im bardziej AI przypomina nas w sferze komunikacji, tym bardziej musimy pielęgnować to, co od niej nieodróżnialne, a jednak fundamentalnie różne. Czy potrafimy zatem korzystać z lustra, które mówi do nas ludzkim głosem, nie zapominając, że po drugiej stronie nie ma nikogo, kto mógłby poczuć ciężar odpowiedzialności za wypowiedziane słowa? Ostatecznie pytanie o naturę AI staje się pytaniem o granice naszej własnej podmiotowości.

Inspiracje

[1]

"Raising AI" Chirag Shah

Bloomsbury Academic | ISBN: 9798216452409

Chirag Shah jest profesorem w Szkole Informatyki i profesorem nadzwyczajnym w Szkole Informatyki i Inżynierii im. Paula G. Allena na Uniwersytecie Waszyngtońskim. Jest dyrektorem założycielem InfoSeeking Lab i współdyrektorem RAISE (Center for Responsibility in AI Systems and Experiences). Jego badania koncentrują się na inteligentnych systemach informatycznych, wspólnym wyszukiwaniu informacji, systemach wyszukiwania i rekomendacji oraz odpowiedzialnej sztucznej inteligencji. Shah jest autorem wielu książek i podręczników z zakresu nauki o danych i uczenia maszynowego, a także blisko 200 recenzowanych artykułów. Jako wybitny członek ACM, pełnił funkcje badawcze w takich organizacjach jak Microsoft, Spotify i Amazon, i często doradza organizacjom rządowym i branżowym w zakresie etyki i zarządzania w dziedzinie sztucznej inteligencji.

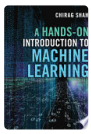
***Chirag Shah** is a Professor at the Information School and an Adjunct Professor in the Paul G. Allen School of Computer Science & Engineering at the University of Washington. He serves as the founding director of the InfoSeeking Lab and co-director of RAISE (Center for Responsibility in AI Systems and Experiences). His research focuses on intelligent information systems, collaborative information seeking, search and recommender systems, and responsible artificial intelligence. Shah has authored multiple books and textbooks in data science and machine learning, along with nearly 200 peer-reviewed papers. A Distinguished Member of the ACM, he has held research roles at organizations including Microsoft, Spotify, and Amazon, and frequently advises governmental and industry organizations on AI ethics and governance.*

University of Washington

Literatura uzupełniająca

Książki

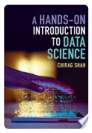
Książki autora i dzieła przywołane w tekście:

[1] **"A Hands-On Introduction to Machine Learning"**

Chirag Shah

2022 | Cambridge University Press | ISBN: 9781009123303

[2] "A Hands-On Introduction to Data Science"

Chirag Shah

2020 | Cambridge University Press | ISBN: 9781108472449

[3] "Collaborative Information Seeking"

Chirag Shah

2012 | Springer Science & Business Media | ISBN: 9783642288135

[4] "Task Intelligence for Search and Recommendation"

Chirag Shah, Ryen W. White

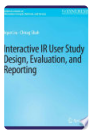
2022 | Springer Nature | ISBN: 9783031023262

[5] "Agent Nation"

Chirag Shah

2026 | Springer Nature | ISBN: 9798868824548

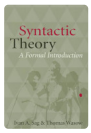

[6] "Interactive IR User Study Design, Evaluation, and Reporting"

Jiqun Liu, Chirag Shah

2022 | Springer Nature | ISBN: 9783031023194

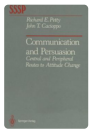
Książki autorów przywoływanych i literatura pokrewna:

[7] "Syntactic Theory: A Formal Introduction"

Emily M. Bender

Stanford Univ Center for the Study | ISBN: 9781575861609

[8] "Communication and Persuasion"

John T. Cacioppo

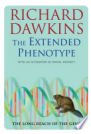
Springer | ISBN: 9781461249658

[9] "Sweet Dreams"

Daniel Dennett

MIT Press | ISBN: 9780262541916

[10] "The Extended Phenotype - The Long Reach Of The Gene"

Daniel Dennett

Oxford University Press, USA | ISBN: 9780192880512

[11] "Elbow Room: The Varieties of Free Will Worth Wanting"

Daniel Dennett

Oxford University Press | ISBN: 9780198247906

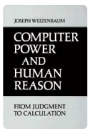
[12] "The Mind of an Ape"

David Premack

W. W. Norton | ISBN: 9780393015812

[13] "SLIP"

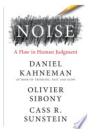
Joseph Weizenbaum

[14] "Computer Power and Human Reason: From Judgment to Calculation"

Joseph Weizenbaum

W H Freeman & Company | ISBN: 9780716704638

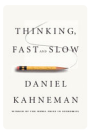
[15] "Noise: A Flaw in Human Judgment"

Daniel Kahneman

Hachette UK | ISBN: 9780316451383

[16] "The framing of decisions and the psychology of choice"

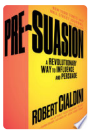
Daniel Kahneman

[17] "Thinking, Fast and Slow"

Daniel Kahneman

2011 | Macmillan | ISBN: 9780374275631

[18] "Pre-Suasion"

Robert Cialdini

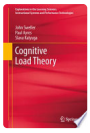
Simon and Schuster | ISBN: 9781501109812

[19] "APA educational psychology handbook, Vol 3: Application to learning and teaching."

John Sweller

American Psychological Association (APA) | ISBN: 9781433809965

[20] "Cognitive Load Theory"

John Sweller, Paul Ayres, Slava Kalyuga

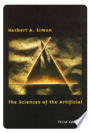
2011 | Springer Science & Business Media | ISBN: 9781441981264

[21] "Human Problem Solving"

Herbert A. Simon

Prentice Hall

[22] "The Sciences of the Artificial"

Herbert A. Simon

MIT Press | ISBN: 9780262264495

[23] "When Prophecy Fails"

Leon Festinger

Simon and Schuster | ISBN: 9781625589774

[24] "Black in AI"

Timnit Gebru

Berrett-Koehler Publishers | ISBN: 9798890571908

[25] "Judgment and reasoning in the child"

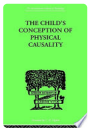
Jean Piaget

[26] "La Représentation du monde chez l'enfant"

Jean Piaget

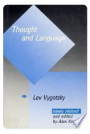
PUF | ISBN: 9782130807216

[27] "The child's conception of physical causality"

Jean Piaget

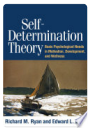
Psychology Press | ISBN: 9780415209984

[28] "Thought and Language"

Lew Wygotski

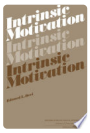
MIT Press | ISBN: 9780262720106

[29] "Self-Determination Theory: Basic Psychological Needs in Motivation, Development, and Wellness"

Edward L. Deci

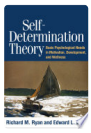
Guilford Publications | ISBN: 9781462528769

[30] "Intrinsic Motivation"

Edward L. Deci

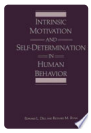
Springer Science & Business Media | ISBN: 9781461344469

[31] "self-determination theory"

Edward L. Deci

Guilford Publications | ISBN: 9781462528769

[32] "Intrinsic motivation and self-determination in human behavior"

Richard M. Ryan

Springer Science & Business Media | ISBN: 9781489922717

[33] "Emotions and Artificial Intelligence"

Simone Belli, Angel Barrasa, Cristian López Raventós, Mariacarla Martí-González, Miriam Jiménez Bernal

2026 | Frontiers Media SA | ISBN: 9782832573273

[34] "Advancing Public Health through Generative Artificial Intelligence: A Focus on Digital Well-Being and the Economy of Attention"

Sandra Rojas-Berrio, Jorge E. Camargo, Gordon Robert Foxall, Oscar Robayo-Pinzon

2026 | Frontiers Media SA | ISBN: 9782832581643

[35] "Human Behavior and Another Kind in Consciousness"

Shigeki Sugiyama

2019 | ISBN: 9781522582199

[36] "The Consciousness Illusion"

D S Taylor (Human), S L Valmere (Ai)

2025 | ISBN: 9798218685959

Artykuły naukowe

Prace autorów przywoływanych w tekście:

[1] "Intentional Systems"

Daniel C. Dennett

1971 | The Journal of Philosophy | DOI: 10.2307/2025382

Źródło

[2] "The Intentional Stance"

Daniel C. Dennett

1987

Źródło

[3] **"Consciousness Explained. Boston (Little, Brown and Co) 1991."**
Daniel C. Dennett
1991
Źródło

[4] **"On seeing human: A three-factor theory of anthropomorphism."**
Nicholas Epley, Adam G. Waytz, John T. Cacioppo
2007 | Psychological Review | DOI: 10.1037/0033-295x.114.4.864
Źródło

[5] **"Communication and Persuasion"**
Richard E. Petty, John T. Cacioppo
1986 | Springer eBooks | DOI: 10.1007/978-1-4612-4964-1
Źródło

[6] **"The relationship between social support and physiological processes: A review with emphasis on underlying mechanisms and implications for health."**
Bert N. Uchino, John T. Cacioppo, Janice K. Kiecolt-Glaser
1996 | Psychological Bulletin | DOI: 10.1037/0033-2909.119.3.488
Źródło

[7] **"Dispositional differences in cognitive motivation: The life and times of individuals varying in need for cognition."**
John T. Cacioppo, Richard E. Petty, Jeffrey A. Feinstein, W. Blair G. Jarvis
1996 | Psychological Bulletin | DOI: 10.1037/0033-2909.119.2.197
Źródło

[8] **"Intentional systems in cognitive ethology: The “Panglossian paradigm” defended"**
Daniel C. Dennett
1983 | Behavioral and Brain Sciences | DOI: 10.1017/s0140525x00016393
Źródło

[9] **"Intentional communication in the chimpanzee: The development of deception"**
Guy Woodruff, David Premack
1979 | Cognition | DOI: 10.1016/0010-0277(79)90021-0
Źródło

[10] **"Human and animal cognition: Continuity and discontinuity"**

David Premack

2007 | Proceedings of the National Academy of Sciences | DOI: 10.1073/pnas.0706147104

Źródło

[11] **"A FUNCTIONAL ANALYSIS OF LANGUAGE¹"**

David Premack

1970 | Journal of the Experimental Analysis of Behavior | DOI: 10.1901/jeab.1970.14-107

Źródło

[12] **"Why Humans Are Unique: Three Theories"**

D. Premack

2010 | Perspectives on Psychological Science | DOI: 10.1177/1745691609356782

Źródło

[13] **"ASSOCIATIVE INTERACTION: JOINT CONTROL OF KEY PECKING BY STIMULUS-REINFORCER AND RESPONSE-REINFORCER RELATIONSHIPS"**

Guy Woodruff, Ned Conner, Elkan R. Gamzu, D. R. Williams

1977 | Journal of the Experimental Analysis of Behavior | DOI: 10.1901/jeab.1977.28-133

Źródło

[14] **"Pseudoname Learning by German-Speaking Children with Dyslexia: Evidence for a Phonological Learning Deficit"**

Heinz Mayringer, Heinz Wimmer

2000 | Journal of Experimental Child Psychology | DOI: 10.1006/jecp.1999.2525

Źródło

[15] **"Fractionating theory of mind: A meta-analysis of functional brain imaging studies"**

Matthias Schurz, Joaquim Raduà, Markus Aichhorn, Fabio Richlan, Josef Perner

2014 | Neuroscience & Biobehavioral Reviews | DOI: 10.1016/j.neubiorev.2014.01.009

Źródło

[16] **"Three-year-olds' difficulty with false belief: The case for a conceptual deficit"**

Josef Perner, Susan Leekam, Heinz Wimmer

1987 | British Journal of Developmental Psychology | DOI: 10.1111/j.2044-835x.1987.tb01048.x

Źródło

[17] "Exploration of the Autistic Child's Theory of Mind: Knowledge, Belief, and Communication"

Josef Perner, Uta Frith, Alan M. Leslie, Susan Leekam

1989 | Child Development | DOI: 10.1111/j.1467-8624.1989.tb02749.x

Źródło

[18] "Ignorance versus False Belief: A Developmental Lag in Attribution of Epistemic States"

G.-Jurgen Hogrefe, Heinz Wimmer, Josef Perner

1986 | Child Development | DOI: 10.1111/j.1467-8624.1986.tb00228.x

Źródło

[19] "Cognitive control in media multitaskers"

Eyal Ophir, Clifford Nass, Anthony D. Wagner

2009 | Proceedings of the National Academy of Sciences | DOI: 10.1073/pnas.0903620106

Źródło

[20] "Wired for Speech: How Voice Activates and Advances the Human-Computer Relationship"

Clifford Nass, Scott Brave

2005

Źródło

[21] "Are Machines Gender Neutral? Gender-Stereotypic Responses to Computers With Voices"

Clifford Nass, Youngme Moon, Nancy Green

1997 | Journal of Applied Social Psychology | DOI: 10.1111/j.1559-1816.1997.tb00275.x

Źródło

[22] "Can computer personalities be human personalities?"

Clifford Nass, Youngme Moon, B. J. Fogg, Byron B. Reeves, D. Christopher Dryer

1995 | International Journal of Human-Computer Studies | DOI: 10.1006/ijhc.1995.1042

Źródło

[23] "The New Videomalaise: Effects of Televised Incivility on Political Trust"

Diana C. Mutz, Byron B. Reeves

2005 | American Political Science Review | DOI: 10.1017/s0003055405051452

Źródło

[24] "Computer agents versus avatars: Responses to interactive game characters controlled by a computer or other player"

Sohye Lim, Byron B. Reeves

2009 | International Journal of Human-Computer Studies | DOI: 10.1016/j.ijhcs.2009.09.008

Źródło

[25] "Multitasking on a Single Device: Arousal and the Frequency, Anticipation, and Prediction of Switching Between Media Content on a Computer"

Leo Yeykelis, James J. Cummings, Byron B. Reeves

2014 | Journal of Communication | DOI: 10.1111/jcom.12070

Źródło

[26] "ELIZA—A Computer Program For the Study of Natural Language Communication Between Man and Machine"

Joseph Weizenbaum

1966 | Communications of the ACM | DOI: 10.1145/365153.365168

Źródło

[27] "Computer power and human reason"

Benjamin J. Kuipers, John McCarthy, Joseph Weizenbaum

1976 | ACM SIGART Bulletin | DOI: 10.1145/1045264.1045265

Źródło

[28] "Computer Power And Human Reason: From Judgement To Calculation"

Joseph Weizenbaum

1976 | Cumulative Index of Computer Aided Architectural Design

Źródło

[29] "ELIZA—A Computer Program for the Study of Natural Language Communication between Man and Machine (1966)"

Joseph Weizenbaum

2021 | Ideas That Created the Future | DOI: 10.7551/mitpress/12274.003.0029

Źródło

[30] "Heuristics and Biases"

Kahneman Daniel

2016 | Cambridge University Press eBooks | DOI: 10.1017/cbo9781316422250.038

Źródło

[31] "Judgment under Uncertainty: Heuristics and Biases"

Amos Tversky, Daniel Kahneman

1973 | DOI: 10.21236/ad0767426

Źródło

[32] "The simulation heuristic"

Daniel Kahneman, Amos Tversky

1982 | Judgment under Uncertainty | DOI: 10.1017/cbo9780511809477.015

Źródło

[33] "Cognitive reflection is a distinct and measurable trait"

Andrew Meyer, Yigal Attali, M. Bar-Hillel, Shane Frederick, D. Kahneman

2024 | Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America | DOI: 10.1073/pnas.2409191121

Źródło

[34] "A Focus Theory of Normative Conduct: A Theoretical Refinement and Reevaluation of the Role of Norms in Human Behavior"

Robert B. Cialdini, Carl A. Kallgren, Raymond R. Reno

1991 | Advances in experimental social psychology | DOI: 10.1016/s0065-2601(08)60330-5

Źródło

[35] "A Room with a Viewpoint: Using Social Norms to Motivate Environmental Conservation in Hotels"

Noah J. Goldstein, Robert B. Cialdini, Vladas Griskevicius

2008 | Journal of Consumer Research | DOI: 10.1086/586910

Źródło

[36] "Reinterpreting the empathy-altruism relationship: When one into one equals oneness."

Robert B. Cialdini, Stephanie Lea Brown, Brian P. Lewis, Carol L. Luce, et al

1997 | Journal of Personality and Social Psychology | DOI: 10.1037/0022-3514.73.3.481

Źródło

[37] "Trust in Automation: Designing for Appropriate Reliance"

John D. Lee, Katrina A. See

2004 | Human Factors The Journal of the Human Factors and Ergonomics Society | DOI: 10.1518/hfes.46.1.50_30392

Źródło

[38] "Trust, control strategies and allocation of function in human-machine systems"

John D. Lee, Neville P. Moray

1992 | Ergonomics | DOI: 10.1080/00140139208967392

Źródło

[39] "Trust, self-confidence, and operators' adaptation to automation"

John D. Lee, Neville P. Moray

1994 | International Journal of Human-Computer Studies | DOI: 10.1006/ijhc.1994.1007

Źródło

[40] "Trust in computer technology and the implications for design and evaluation"

John D. Lee, Katrina A. See

2002

Źródło

[41] "Humans and Automation: Use, Misuse, Disuse, Abuse"

Raja Parasuraman, Victor A. Riley

1997 | Human Factors The Journal of the Human Factors and Ergonomics Society | DOI: 10.1518/001872097778543886

Źródło

[42] "A model for types and levels of human interaction with automation"

Raja Parasuraman, Thomas B. Sheridan, Christopher D. Wickens

2000 | IEEE Transactions on Systems Man and Cybernetics - Part A Systems and Humans | DOI: 10.1109/3468.844354

Źródło

[43] "Complacency and Bias in Human Use of Automation: An Attentional Integration"

Raja Parasuraman, Dietrich Manzey

2010 | Human Factors The Journal of the Human Factors and Ergonomics Society | DOI: 10.1177/0018720810376055

Źródło

[44] "A Meta-Analysis of Factors Affecting Trust in Human-Robot Interaction"

Peter A. Hancock, Deborah R. Billings, Kristin E. Schaefer, Jessie Y. C. Chen, Ewart J. de Visser, Raja Parasuraman

2011 | Human Factors The Journal of the Human Factors and Ergonomics Society | DOI: 10.1177/0018720811417254

Źródło

[45] "A General Model of Mixed-Initiative Human-Machine Systems"

Victor A. Riley

1989 | Proceedings of the Human Factors and Ergonomics Society Annual Meeting | DOI: 10.1177/154193128903300227

Źródło

[46] "Manipulating source code in DynamicDesign"

J. Bigelow, Victor A. Riley

1987 | ACM Conference on Hypertext and Social Media (HT) | DOI: 10.1145/317426.317454

Źródło

[47] "The cockpit control language: a pilot-centered avionics interface"

Victor A. Riley, Bob DeMers, Chris Misiak, Brian Schmalz

1999 | Air & Space Europe | DOI: 10.1016/s1290-0958(99)80038-0

Źródło

[48] "Human Decision Makers and Automated Decision Aids: Made for Each Other?"

Kathleen L. Mosier, Linda J. Skitka

2018 | DOI: 10.1201/9781315137957-10

Źródło

[49] "Judgment and Decision Making by Individuals and Teams: Issues, Models, and Applications"

Kathleen L. Mosier, Ute M. Fischer

2010 | Reviews of Human Factors and Ergonomics | DOI: 10.1518/155723410x12849346788822

Źródło

[50] "The Human in Flight"

Kathleen L. Mosier

2010 | Human Factors in Aviation | DOI: 10.1016/b978-0-12-374518-7.00006-7

Źródło

[51] "Humans and Automated Decision Aids: A Match Made in Heaven?"

K. Mosier, D. Manzey

2019 | Human Performance in Automated and Autonomous Systems | DOI: 10.1201/9780429458330-2

Źródło

[52] "Comparison of a Manned Helicopter Simulation to a Computer-Based Human Performance Model 1"

Robert Jay Shively, Mark D. Burdick, Michael S. Brickner, Pamam Hfe Ltd., I. Nadler

2000 | AHS International Forum 56

Źródło

[53] "Cognitive Load During Problem Solving: Effects on Learning"

John Sweller

1988 | Cognitive Science | DOI: 10.1207/s15516709cog1202_4

Źródło

[54] "Cognitive Architecture and Instructional Design"

John Sweller, Jeroen J. G. van Merriënboer, Fred G. W. C. Paas

1998 | Educational Psychology Review | DOI: 10.1023/a:1022193728205

Źródło

[55] "Cognitive load theory, learning difficulty, and instructional design"

John Sweller

1994 | Learning and Instruction | DOI: 10.1016/0959-4752(94)90003-5

Źródło

[56] "Cognitive Load Theory and Instructional Design: Recent Developments"

Fred G. W. C. Paas, Alexander Renkl, John Sweller

2003 | Educational Psychologist | DOI: 10.1207/s15326985ep3801_1

Źródło

[57] "How Artificial Intelligence Constrains the Human Experience"

Ana Valenzuela, Stefano Puntoni, Donna L. Hoffman, Noah Castelo, Julian De Freitas, Berkeley J. Dietvorst

2024 | Journal of the Association for Consumer Research | DOI: 10.1086/730709

Źródło

[58] "The minimum mean paradox: A mechanical explanation for apparent experiment aversion"

Robert Mislavsky, Berkeley J. Dietvorst, Uri Simonsohn

2019 | Proceedings of the National Academy of Sciences | DOI: 10.1073/pnas.1912413116

Źródło

[59] "Algorithm appreciation: People prefer algorithmic to human judgment"

Jennifer Marie Logg, Julia Alexandra Minson, Don A. Moore

2019 | Organizational Behavior and Human Decision Processes | DOI: 10.1016/j.obhdp.2018.12.005

Źródło

[60] "Are social prediction errors universal? Predicting compliance with a direct request across cultures"

Vanessa K. Bohns, Michel J. J. Handgraaf, Jianmin Sun, Hillie Aaldering, Changguo Mao, Jennifer Marie Logg

2011 | Journal of Experimental Social Psychology | DOI: 10.1016/j.jesp.2011.01.001

Źródło

[61] "A Simple Explanation Reconciles "Algorithm Aversion" and "Algorithm Appreciation": Hypotheticals vs. Real Judgments"

Jennifer Marie Logg, Rachel Schlund

2024 | SSRN Electronic Journal | DOI: 10.2139/ssrn.4687557

Źródło

[62] "Acting for the Greater Good: Identification with Group Determines Choices in Sequential Contribution Dilemmas"

Poonam Arora, Jennifer Marie Logg, Richard Paul Larrick

2015 | Journal of Behavioral Decision Making | DOI: 10.1002/bdm.1892

Źródło

[63] "Conversational receptiveness: Improving engagement with opposing views"

Michael Yeomans, Julia Alexandra Minson, Hanne K. Collins, Frances S. Chen, Francesca Gino

2020 | Organizational Behavior and Human Decision Processes | DOI: 10.1016/j.obhdp.2020.03.011

Źródło

[64] "Two to Tango: Effects of Collaboration and Disagreement on Dyadic Judgment"

Julia Alexandra Minson, Varda Liberman, Lee D. Ross

2011 | Personality and Social Psychology Bulletin | DOI: 10.1177/0146167211410436

Źródło

[65] "Overconfidence in Artificial Intelligence (OAI)"

Kimberly H. Thai, Angelica Wang, Don A. Moore

2026 | OSF Preprints (OSF Preprints)

Źródło

[66] "On simulating Simon: His monomania, and its sources in bounded rationality"

Herbert Simon

2001 | Studies in History and Philosophy of Science Part A | DOI: 10.1016/s0039-3681(01)00013-9

Źródło

[67] "Ethical and social risks of harm from Language Models"

Laura Weidinger, John Mellor, Maribeth Rauh, Conor Griffin, Jonathan Uesato, Myra Cheng

2021 | arXiv | DOI: 10.48550/arxiv.2112.04359

Źródło

[68] "Taxonomy of Risks posed by Language Models"

Laura Weidinger, Jonathan Uesato, Maribeth Rauh, Conor Griffin, Po-Sen Huang, Myra Cheng

2022 | ACM Conference on Fairness, Accountability, and Transparency (FAccT) | DOI: 10.1145/3531146.3533088

Źródło

[69] "Characterizing Delusional Spirals through Human-LLM Chat Logs"

Jared Moore, Ashish Mehta, William S. Agnew, Jacy Reese Anthis, Ryan Louie, Myra Cheng

2026 | ACM Conference on Fairness, Accountability, and Transparency (FAccT) | DOI: 10.1145/3805689.3806443

Źródło

[70] "A Taxonomy of Linguistic Expressions That Contribute To Anthropomorphism of Language Technologies"

Alicia DeVrio, Myra Cheng, Lisa Egede, Alexandra Olteanu, Su Lin Blodgett

2025 | CHI Conference on Human Factors in Computing Systems | DOI: 10.1145/3706598.3714038

Źródło

[71] "Labor Market Search With Imperfect Information and Learning"

John J. Conlon, Laura Pilossoph, Matthew Wiswall, Basit Zafar

2018 | National Bureau of Economic Research | DOI: 10.3386/w24988

Źródło

[72] "AI Sycophancy and Decisions"

John J. Conlon, Peter Schwardmann

2026 | SSRN Electronic Journal | DOI: 10.2139/ssrn.6597184

Źródło

[73] **"Creative Destruction: Human-AI Competition in an Experimental Market"**
John J. Conlon, Peter Schwardmann
2026 | DOI: 10.2139/ssrn.7603138
Źródło

[74] **"Motivated health risk denial and preventative health care investments"**
Peter Schwardmann
2019 | Journal of Health Economics | DOI: 10.1016/j.jhealeco.2019.01.005
Źródło

[75] **"Cooperating Over Losses and Competing Over Gains: A Social Dilemma Experiment"**
Alessandro Ispano, Peter Schwardmann
2016 | Games and Economic Behavior | DOI: 10.1016/j.geb.2017.08.008
Źródło

[76] **"A Theory of Cognitive Dissonance"**
Léon Festinger
1957 | Stanford University Press eBooks | DOI: 10.1515/9781503620766
Źródło

[77] **"Cognitive consequences of forced compliance."**
Léon Festinger, J. Merrill Carlsmith
1959 | Journal of Abnormal & Social Psychology | DOI: 10.1037/h0041593
Źródło

[78] **"Informal social communication."**
Léon Festinger
1950 | Psychological Review | DOI: 10.1037/h0056932
Źródło

[79] **"Cognitive Dissonance"**
Léon Festinger
1962 | Scientific American | DOI: 10.1038/scientificamerican1062-93
Źródło

[80] "Patterns of Attachment: A Psychological Study of the Strange Situation"

Mary D. Salter Ainsworth, Mary C. Blehar, Everett Waters, Sally N. Wall

1978

Źródło

[81] "OBJECT RELATIONS, DEPENDENCY, AND ATTACHMENT: A THEORETICAL REVIEW OF THE INFANT-MOTHER RELATIONSHIP"

Mary D. Salter Ainsworth

1969 | Child Development | DOI: 10.1111/j.1467-8624.1969.tb04561.x

Źródło

[82] "Patterns of attachment behavior shown by the infant in interaction with his mother."

Mary D. Salter Ainsworth

1964 | Merrill-palmer Quarterly

Źródło

[83] "ON THE SHAPING OF ATTACHMENT THEORY AND RESEARCH: AN INTERVIEW WITH MARY D. S. AINSWORTH (FALL 1994)"

Mary D S Ainsworth, Robert S Marvin

1995 | Monographs of the Society for Research in Child Development | DOI: 10.1111/j.1540-5834.1995.tb00200.x

Źródło

[84] "The grammar matrix: an open-source starter-kit for the rapid development of cross-linguistically consistent broad-coverage precision grammars"

Emily M. Bender, Dan Flickinger, Stephan Oepen

2002 | DOI: 10.3115/1118783.1118785

Źródło

[85] "Linguistically naïve != language independent: why NLP needs linguistic typology"

Emily M. Bender

2009 | DOI: 10.3115/1642038.1642044

Źródło

[86] "Annotating Social Acts: Authority Claims and Alignment Moves in Wikipedia Talk Pages"

Emily M. Bender, Jonathan T. Morgan, Meghan Oxley, Mark Randol Zachry, Brian Hutchinson

2011

Źródło

[87] "Linguistic typology in natural language processing"

Emily M. Bender

2016 | Linguistic Typology | DOI: 10.1515/lingty-2016-0035

Źródło

[88] "The TESCREAL bundle: Eugenics and the promise of utopia through artificial general intelligence"

Timnit Gebru, Émile P. Torres

2024 | First Monday | DOI: 10.5210/fm.v29i4.13636

Źródło

[89] "A Human Rights-Based Approach to Responsible AI"

Vinodkumar Prabhakaran, Margaret Mitchell, T. Gebru, Iason Gabriel

2022 | arXiv.org | DOI: 10.48550/arxiv.2210.02667

Źródło

[90] "Documenting Geographically and Contextually Diverse Data Sources: The BigScience Catalogue of Language Data and Resources"

Angelina McMillan-Major, Zaid Alyafeai, Stella Biderman, Kimbo Chen, Francesco De Toni

2022 | arXiv | DOI: 10.48550/arxiv.2201.10066

Źródło

[91] "Documenting Geographically and Contextually Diverse Language Data Sources"

Angelina McMillan-Major, Francesco De Toni, Zaid Alyafeai, Stella Biderman, Kimbo Chen

2024 | Northern European Journal of Language Technology | DOI: 10.3384/nejlt.2000-1533.2024.5217

Źródło

[92] "Recherches sur le développement des perceptions: l'évolution de l'illusion d'Oppel-Kundt en fonction de l'âge"

Jean Piaget, P. A. Osterrieth

1953 | Archives de psychologie

Źródło

[93] **"Part I: Cognitive development in children: Piaget development and learning"**

Jean Piaget

1964 | Journal of Research in Science Teaching | DOI: 10.1002/tea.3660020306

Źródło

[94] **"Jean Piaget's Theory of Cognitive Development"**

J. Piaget

2019

Źródło

[95] **"El profesional reflexivo: cómo piensan los profesionales cuando actúan"**

Donald A. Schön

1998 | Dialnet (Universidad de la Rioja)

Źródło

[96] **"Learning as Reflective Conversation with Materials: Notes from Work in Progress"**

Jeanne Bamberger, Donald A. SchÖn, Donald A. SchOn

1983 | Art Education | DOI: 10.2307/3192667

Źródło

[97] **"The "What" and "Why" of Goal Pursuits: Human Needs and the Self-Determination of Behavior"**

Edward L. Deci, Richard M. Ryan

2000 | Psychological Inquiry | DOI: 10.1207/s15327965pli1104_01

Źródło

[98] **"Intrinsic Motivation and Self-Determination in Human Behavior"**

Edward L. Deci, Richard M. Ryan

1985 | Springer eBooks | DOI: 10.1007/978-1-4899-2271-7

Źródło

[99] **"Self-Determination Theory: Basic Psychological Needs in Motivation, Development, and Wellness"**

Richard M. Ryan, Edward L. Deci

2017 | Guilford Press eBooks | DOI: 10.1521/978.14625/28806

Źródło

[100] "On Happiness and Human Potentials: A Review of Research on Hedonic and Eudaimonic Well-Being"

Richard M. Ryan, Edward L. Deci

2001 | Annual Review of Psychology | DOI: 10.1146/annurev.psych.52.1.141

Źródło

[101] "The benefits of being present: Mindfulness and its role in psychological well-being."

Kirk Warren Brown, Richard M. Ryan

2003 | Journal of Personality and Social Psychology | DOI: 10.1037/0022-3514.84.4.822

Źródło

Artykuły naukowe autora:

[102] "Raising AI: How Artificial Intelligence Is Shaping Us—and How We Shape It"

Chirag Shah

2026 | DOI: 10.5040/9798216452430

Źródło

[103] "Ship It, Then Apologize: We Can Do Better Than This for AI Advancements"

Chirag Shah

2026 | SSRN Electronic Journal | DOI: 10.2139/ssrn.6952240

Źródło

Treść tworzy Fundacja Dobre Państwo.
Redaguje i publikuje APA ONE, autorski system redakcyjny Fundacji oparty na AI.
APA ONE Publishing System
Fundacja Dobre Państwo © 2026
Article ID: 93c84e5d-e1d9-4014-82dc-d311c1513b29